

Kayıp Kazak 1 Bölüm

– Mücella Pakdemir · 08 Kasım 2025

Gece İstanbul'un üzerine bütün haşmetiyle çökmüş, burada yaşayan insanlara adeta "Kesin artık şu keşmekeşi." der gibiydi. Oysa hayat, dünyanın en kalabalık şehirlerinden biri olan İstanbul'da olanca hızıyla devam ediyor; şehrin ışıkları, gökyüzündeki yıldızları görünmez hale getiriyordu. İmparatorluklara başkentlik yapmış bu coğrafyada, göçlerin halkı birbirinden uzaklaştıran yoğunluğa sebebiyet vermesinden sonra, oldum olası, ışığı yanan her mekânda, başka hayatlara teğet geçen, ayrı yaşam kavgaları sahnelenirdi. Şimdi, Fatih ilçesinin birbirine yaslanmış gibi duran dar evlerinden birinin beşinci katında onca kalabalığa rağmen fark edilmeyen insanların yaşadığı bir evin kalın perdeli penceresinden dışarıya sızan cılız ışıkları takip ederek içeriye doğru süzülelim.

Biri caddeye, diğeri apartman boşluğuna bakan iki küçük oda... Arada iki odayı birbirine bağlayan, dar bir hol ve hole açılan mutfak, banyo, tuvalet... Eski püskü eşyaların son derece düzenli olması bu evin hanımının titizliğine delaletti. Eşyalar eskiydi ancak evin içinde yaşayanların ruh güzelliğini yansıtıyordu. Yayıları koptuğundan dolayı yer yer çökmüş ve kumaşı aşınmış bir çekyatın her iki tarafına yerleştirilmiş, üzerlerine yaklaşıncaya taze kokular duyabileceğiniz hissini veren sarıpatyalar işlenmiş yastıklar... Vitrinde "Ben her zaman sizlerle birlikteyim." der gibi, kocaman gözleriyle sıcağı bakan, siyah - beyaz bir erkek fotoğrafı... Üstündeki deseni solmuş olmasına rağmen, içindeki canlı hissini veren yapma güllerin gururunu taşıyan, ince belli, zarif bir vazo... Duvar çatlağına yapıştırılmış, küçük bir çocuk tarafından yapıldığı anlaşılan, kocaman bir güneşin, kıvrım kıvrım akan bir derenin, köpük köpük ağaçların olduğu bir manzara resmi... Yan yana dizilmiş iki küçük terlik... Dikkatle katlanmış bir seccade ve arasına sıkıştırılmış, imamesi dışarıya sarkan mavi boncuklu bir tespih... En güzeli ise, arkaya bakan

odadaki sıcacık yataklarında uykuya dalmış olan üç küçük çocuğun rüyalarından taşan cennet kokuları... Anneleri Aliye Hanım için ise uyku vakti henüz gelmemiştir.

Aliye Hanım, küçük yaşta yetim kalan üç çocuğu ile zor bir hayat sürdürüyordu. Orta ölçekli bir firmada düşük maaşla çalışan bir sekreterdi. Çocukların okul masrafları, evin elektriği, suyu, yeme içme giderleri, derken ay sonu geliyordu ve maaşından geriye elinde pek bir şey kalmıyordu. İdareli kadındı. Müsriflik sayılacak hiçbir masraf yapmazdı. Giyim kuşama da, elinden dikiş ve örgü geldiği için, ucuza getirirdi ve temiz kullanırdı. İyi ki başını sokacak bir eve sahipti de kira ödemiordu. Yoksa ele güne muhtaç olacak bir hale düşerlerdi.

İşte, yine eline şişleri almış, büyük oğluna kazak örmeye oturmuştu. Akşam iş dönüşü tuhafiyeciye uğratarak, gri renkli, üç yün yumak almış, eve öyle dönmüştü. Kazağı, önceden artmış, beyaz iplerle desen yaparak örmeyi planlıyordu. Çocuklar, derslerini yaptıktan sonra odalarına çekilip uyumuşlardı. Aliye Hanım saate baktı. Yirmi üçe geliyordu vakit. "Bir saat kadar örerim, sonra ben de yatarım." diye düşündü. "Bismillah. Haydi bakalım Aliye; kolay gelsin." diye mırıldandı.

Örgü örerken düşüncelere dalarak günlük olayları değerlendirdi. Yarın, hatta hafta sonuna kadar ne yapacağına karar verdi. Gelecek hakkında biraz endişeli bir yapıya sahipti. Disiplinli yaşamadığında kendisinin ve çocuklarının hayatını riske atmaktan korkardı. Böyle davranmaya hayat şartları zorluyordu onu. Ancak, gücünün yetmediği durumlarda tevekkül etmeyi de bilirdi. Saatin tik taklarına uydurmuştu attığı ilmekleri. Düşünceler beyninde dans ediyordu. Birden, çok gerilere gitti. Baba evini geçirdi aklından. Genç kızlığını, çocukluğunu, bebekliğini...

Annesi Dilşade Hanım, ona hamile kaldığı zaman, içinden hep "İnşallah erkek olur." diye dua etmişti. Kocasını üç kız evlattan sonra bir de oğulları olsun istiyordu çünkü. Adını da hazırlamışlardı: Ali. Apar topar kaldırıldığı hastanede doğumdan hemen sonra, hemşireye merakla sormuştu:

"Oğlan, değil mi?"

Hemşire halden anlayan birisiydi. Kadıncağızı üzmemek için, haberi şakayla karışık vermişti. "Haydi, gözün aydın canım! Sürmeli gözlü bir kızın oldu. Çoraplarına, eteklerine ortak geldi. Pek de güzel maşallah!" Sonra da kadıncağızın gözlerindeki hayal kırıklığını görmezden gelerek elindeki kalemi sallamış ve sözlerine "Adını ne yazalım bu dünya güzelinin?" diye devam etmişti. Dilşade Hanım, hemşirenin el çabukluğu ile kundaklayıp yanına getirdiği yavrusunu koklayıp bağrına basarken, kurumuş dudaklarının arasından çıkan, ılık gibi bir fısıltıyla "'Aliye' yazın." demiş ve inlemişti: "Ah, Mahmut Efendi, şimdi ben senin yüzüne nasıl bakacağım?"

İşte böyle, doğduğu andan başlamıştı Aliye Hanım'ın talihsizliği. Bu doğum hikâyesini annesinin ağzından defalarca dinlemişti. Babasının kendisine karşı soğuk davranmasının sebebi de erkek çocuk hayalinin boşa çıkmasıydı. Diğer kardeşlerine gösterdiği yakınlığı hiçbir zaman ona göstermemişti. Gerçi öteki kardeşlerine yakınlığı da tartışılırdı ama hiç değilse, arada bir onların başlarını okşar, dizinde oturmalarına müsaade ederdi. Minik Aliye, babasının kendisi ile aralarına koyduğu sınırı aşmaya hiçbir zaman teşebbüs etmemişti. Zaten küçük yaşta, çıkan ilk kısmetine verilerek, başı bağlanmıştı. Kaderine razı olmuş ve kocası ile iyi geçinmeye çalışmıştı. Üçüncü çocuğu Elif dünyaya geldikten iki yıl sonra da eşini bir trafik kazasında yitirmişti. Kocasından bir emekli maaşı kalsaydı, belki de böyle aşırı hesaplı davranmak zorunda kalmazdı.

Eşi öldükten sonra bir işe girene ve hayatını yeniden düzene sokana kadar epey sıkıntılı günler yaşamasına rağmen, mücadeleci karakteri sayesinde ayakta kalmayı başarmıştı. Şimdi büyük oğlu Salih altıncı sınıfa gidiyordu artık ve on gün sonra okulla birlikte, bir hafta sürecek bir kamp gezisine katılacaktı. Giriş sınavlarında yüksek bir puan aldığı için, özel bir okulda, başarılı çocuklara tanınan kontenjan hakkından yararlanarak, parasız okuyordu. Bu sene de derslerinin not ortalaması çok yüksekti ve gezi ile ödüllendirilmişti. Kazağı gezi gününe kadar yetiştirmeliydi. "Her gece örmeye devam edersem rahat rahat yetişir." diye düşünüp elini hızlandırdı.

Mücella Pakdemir

- Devam edecek -